

MICII ASASINI DIN VIAȚA LUI TOM

Tom era întruchiparea sănătății. Și dacă stăteai și-l urmăreai cu atenție specială cum se perindă aproape zilnic pe coridoarele clinicii, ai fi jurat că își vizitează o rudă bolnavă, acesta fiind cel mai plauzibil motiv pentru prezența lui atât de uzuală acolo. Doar că ruda bolnavă era chiar Tom. Ar fi trebuit să-și cumpere un buchet de flori și să-l pună la căpătâiul propriului pat. Mergea strecurată lângă buchet și o felicitare, prin care să celebreze a mia internare. Deși analizele sale erau în permanență perfecte, rivalizând cu cele ale unui astronaut, riscul de a ajunge la Reanimare în urma unui incident nefericit era de zece ori mai mare decât cel al pacienților conectați la aparatul de dializă. Mai bine să n-ai rinichi, decât să fii sănătos! Da, se bucura de alura unui sportiv de performanță și nu folosea deloc liftul când se deplasa de la un etaj la altul prin clinică, preferând întotdeauna scările, ce nu erau rulante și trebuia depus un efort considerabil pentru a le urca în pas alergător, cum făcea el, dar în același timp se întreba dacă va mai ieși viu de acolo. Îngrijorările sale urcau treptele mai repede decât posesorul lor. De fapt, își făcuse testamentul... Iar asta doar la treizeci de ani!

N-avusese curajul să apeleze la un avocat ales la întâmplare. Se temea că va fi etichetat drept nebun pentru că vine cu asemenea solicitări bizare. Englezii n-au simțul umorului, deci nimeni nu s-ar fi gândit că el încearcă să facă pe glumețul, așa că subterfugiul cu „a fost o glumă” era exclus. Iar indiferent cine ar fi fost pus în postura de a lua în serios cererea lui Tom ar fi sfârșit prin a-și pune semne de întrebare cu privire la starea lui mintală. N-avea cum să iasă *safe and sound* după o asemenea revendicare. Iar în cazul semnării testamentelor, chiar trebuie să fii în deplinătatea facultăților mintale. Deci problema se punea inclusiv din punct de vedere juridic, nu doar medical. Prin urmare, a apelat la un fost coleg de liceu, care terminase Dreptul și care avea cabinetul în Londra, la câteva străzi distanță de vila unde locuia el. Până la momentul respectiv, se întâlneau ocazional și se salutau cu relaxarea specifică oamenilor care nu trebuie să interacționeze pe linie profesională unul cu celălalt. Nu doar că era foarte comod să meargă la el, fiind la doi pași, dar părea singurul pretabil, având în vedere că se cunoșteau de ani buni și nu l-ar fi considerat evadat de la Psihiatrie. După ce a stabilit o programare, și-a luat rolul de client în serios și, fără alte preambururi (cum ar fi rememorarea nostalgică a peripețiilor din liceu), i-a spus celuilalt că vrea să-și redacteze testamentul. Dar, în pofida faptului că erau cunoștințe vechi, iar relația lor rezistase timpului, tot n-a fost floare la ureche să obțină documentul, care teoretic era doar un formular-tip ce trebuia completat cu datele sale personale – doar că nimeni și niciodată nu mai pusese cifra „30” la rubrica vârstă.

Fostul coleg nu s-a putut abține și a început să-l descoasă, însă cu tactul de rigoare, dându-i în permanență de înțeles că

ar fi dispus să devină avocatul său și nu al Casei de Nebuni (deși acționa duplicitar aici). Așadar, s-a apucat să-l chestioneze, cu aerul că-l întreabă ce șanse de ploaie sunt pentru ziua de mâine, dacă cumva e cineva care-l șantajează – deși cunoștea prea bine faptul că Tom era un om atât de boem încât n-ar fi intrat nici în ruptul capului în afaceri murdare, pentru simplul fapt că nu avea apetență pentru afaceri, fie ele murdare sau nu. Totuși, părea forțat să ia decizii contra intereselor sale. Deci: de ce dorește să-și facă testamentul?! Care ar fi teribilul motiv ce-l determină să facă un pas atât de radical?!... Are cancer? Îl urmărește mafia? Vrea să se sinucidă?

„Puțin din toate trei!”, răspunse enigmatic Tom. Apoi începu să detalieze, doar că în aceeași cheie sibilinică: „N-am cancer, dar aș putea dezvolta leucemie în orice moment. Nu mă urmărește mafia, dar am încăput pe mâna unor oameni la fel de periculoși, care nu se complică să-mi bage picioarele într-un lighean cu ciment și apoi să mă arunce în ocean, ci-mi oferă cinci sute de lire sterline ca să mă înec singur. Și, în aceste condiții, chiar dacă nu vreau să mă sinucid, cele cinci sute de lire mă trag la fund, mai rău decât ligheanul cu ciment. Poate nu mor mâine, poate nu mor poimâine, dar e o ruletă rusească, viața mea se poate termina în orice moment”. Fostul coleg îl privi cu gura căscată. Pe lângă redactarea testamentului, ar fi fost o idee bună să treacă și la redactarea necrologului. Atât de grav se prezenta situația, pierderea prietenului său părea iminentă. Degeaba îi dăduse natura un trup de oțel, pentru care el, avocatul, îl invidiase de-a lungul liceului, dacă acum, iată, vine cu coada între picioare și vrea să-și lase averea maică-sii, care are șaiszeci de ani! Se aștepta să-l vadă în orice moment cum se prăbușește și-și dă ultima suflare. Stătea cu

mâna furișată în sertar, unde nu ținea pistolul, ci mica trusă de prim ajutor, pusă la îndemână pentru pacienții octogenari care-i vizitau în mod frecvent cabinetul, taman pentru a-și lăsa averea nepoților. Tom nu avea optzeci de ani. Dar, într-un fel, avea. Totuși, nu înțelegea exact ce anume se ascunde în spatele atitudinii prăpăstioase a celui care se comporta asemenea clienților aflați cu un picior în groapă, cu care era el obișnuit. „Puțin din toate trei?! Ce vrei să spui?!” Ei bine, decizându-se de metafore, Tom îndrăzni să spună lucrurilor pe nume și rosti cuvintele ce-i defineau viața și eventuala moarte: „Sunt cobai uman!” Nu-i mărturisise niciodată acest lucru, deși erau prieteni. Dar discreția la el nu era un lucru surprinzător, având în vedere că așa sunt englezii prin firea lor. Iar dacă e vorba de o meserie rușinoasă la mijloc, atunci păstrezi discreția absolută și chiar dacă nu ești englez!

„Cobai” și „uman” ar trebui să fie incompatibile. Căci sunt două specii diferite. Așa spune zoologia; însă ar trebui s-o spună și bunul-simț. Expresia e scandaloasă. Iar, în afară de asta, e și stridentă, reprezentând un oximoron. E ca și cum ai spune despre cineva că e „un mort viu”. Deși „mort viu” sună mult mai reverențios! Dar Tom era un zombi fără glorie. Tocmai pentru că nu încerca să facă paradă, să iasă din mormânt, ci stătea pitit în spatele destinului, fără să se laude cu paradoxurile pe care viața i le băgase pe gât. Chiar dacă nu pomenea nimic despre meseria cu care se pricopsise, totuși nici nu intra în pământ de rușine când era obligat să „deseneze” pe cartea sa de vizită un mic rozător. Dacă anumite persoane din anturajul său voiau cu tot dinadinsul să-i afle statutul profesional, atunci accepta cu seninătate să-și deșerte tolba. E adevărat, are o meserie de rahat (dacă poate fi numită meserie). Totuși,

spre satisfacția lui interioară, existau și părți drăguțe în ea. Iar aici includea părțile anatomice ale asistentelor. Nu le ciupea de cur, cum făceau medicii pe coridor, dar își încorda bicepsul când îi recoltau sânge, ca să profite de momentul de intimitate și să se soarbă din priviri reciproc.

Da, avea testamentul făcut. Însă asta nu înseamnă că își încheiase socotelile cu viața. Nici pe departe! Deci nu trebuie să ne lăsăm înduioșați și să vărsăm o lacrimă. Așa cum noi toți ne relaxăm ducându-ne la mall, așa se ducea el la clinică. Plus că era vorba de aceeași aglomerație. Tom nu era singurul cobai, ci exista o întreagă crescătorie, ca să facem un joc de cuvinte. Singura însărcinare a acestor cvasi-pacienți era să ia o pastilă sau două, iar în unele *trial*-uri mai solicitante, să stea o oră nemișcați în pat, până se golea perfuzia. Oricum, în ora aia nu se plictiseau deloc, ci vizionau filme cât le poftea inima, căci li se oferea acces gratis la Netflix. Apoi erau invitați în sala de mese să se ospăteze. Cobaii de la Pfizer purtau pijamale albastre, cei de la Bayer, pijamale portocalii. Nu se amestecau niciodată, mai ales că fiecare grup avea meniul său și nu se putea înfrupta din ce se servea la bufetul concurenței. Uneori, era îmbrăcat în albastru, alteori, în portocaliu. Dar prefera să fie în albastru. Nu pentru că se simțea *blue*, ci pentru că cei de la Pfizer ofereau mâncare mai bună. Nici de data aceasta nu se dezmințiseră: le oferiseră un meniu festiv, căci felul principal era ceva ce nu mai mâncase niciodată, nici măcar de Crăciun, respectiv rață cu portocale. Privind farfuria și inspectând preparatul, resimțea un sentiment ciudat. Căci era din cap până în picioare în albastru, dar mânca chestii portocalii. Parcă era ceva contra naturii. Sau poate se strecurase odată cu doza de medicament experimental și un efect secundar de ordin psihic, care-l făcea

să aibă idei delirante. Se simțea precum un dezertor care trecuse peste liniile inamice și fraternizase cu dușmanul. Ar fi trebuit să li se pună în farfurie portocale albastre, ca să fie în ton cu pijama, nu?! Pfizer mai are și scăpări!

Trecând peste episodul obsesivo-compulsiv, constând în disonanța culorilor și a ideilor din capul său, se simțea într-o situație de funcționare perfectă, nu era obosit, ca orice om în pijama, ci avea o senzație tonică, apropiată de cea a unui client obișnuit dintr-un restaurant. Scăpase și de această dată! Reanimarea se amână pentru o zi ulterioară, încă nu i-a sunat ceasul. Medicamentul tocmai administrat nu-l paralizase – sau mai știu eu ce. După ce perioada de observație urma să se încheie, putea merge liniștit acasă. În jurnalul său de cobai, iată, se mai adăugă o pagină fără incidente.

Privi pe geam... O după-amiază cenușie, cu un soare ce se ascundea în colțul cuștii, precum un animal de la circ speriat de prea multă atenție, iar oamenii de pe stradă mergeau resemnați, căutând în zadar să zărească atracția din arenă, cea pentru care plătiseră bilet. Arena era cerul, or, degeaba se holbau într-acolo, căci sperau în mod inutil să vadă leul, sau măcar o pisică, ce se va freca lipicioasă de picioarele lor. Astrul se prezenta mai mult ca un hoit. Tom simți o ușoară amețală. Se duse să se întindă în pat.

Văzându-l indispus, o asistentă se grăbi să vină după el în salon. Apoi, constatând că tânărului chipeș îi pierise culoarea de pe față, dar și zâmbetul de pe buze, adoptă protocolul în caz de urgență. Dădu alarma. Între timp, îl apucă de încheietura mâinii, ca să-i ia pulsul. Nu se uita la el, ci se uita fix la ceas. Tom ar fi vrut să se uite la el. Dacă e să moară, să moară cu niște ochi frumoși, în nemărginirea cărora să se piardă.

Când deschise pleoapele amorțite, era într-un palat. Castelul visurilor lui. Cel pe care îl proiecta de ani buni.

Avea pereți înalți, placați cu mozaic de sidex albastru, din scoică de Abalone, cu candelabre sub forma unor manechine de cristal suspendate de tavan, înșesate cu luminițe, iar covoarele erau din piele, cu figuri fantastice impregnate cu cerneală la cel mai bun salon de tatuaje din oraș. Canapelele erau umplute cu puf, iar în mijlocul încăperii era o masă finisată cu rășină, făcută din lemn de cedru perpelit la foc după tehnica japoneză *shou-sugi-ban* și presărat din loc în loc cu schelete albe de șarpe, care contrastau minunat cu culoarea de tăciune de dedesubt. Se lăsă să cadă pe o canapea și simți cum e îngropat în moliciunea acesteia. Două mâni au răsărit pe după spătar și au început să-l maseze pe umeri. Era stăpâna casei, o femeie extrem de frumoasă, despre care putea spune, deși n-o vedea, că e sufletul lui pereche. Simțea asta prin toți porii...

De fapt, era asistenta, care-l zgâlțâia zdravăn de umeri. Mai mulți doctori se adunaseră în jurul lui, ca la urs.

Ca să-i liniștească, le zise:

– Nu e de la medicament! Cred că e de la rață; n-am mai mâncat niciodată. Probabil sunt alergic; am simțit imediat că-mi cade greu la stomac...

– Știm că nu e de la medicament! Ați primit placebo!

Acum Tom era pe deplin asigurat că n-o să moară. Ce iubește meseria asta! Când crezi că ai dat colțul, Pfizer îți dezvăluie că ți-a administrat glucoză în loc de nu știu ce drog periculos. Astfel, ești salvat; cu un singur cuvânt: PLACEBO.

Era o indigestie, nu mai încăpea nicio îndoială. Căci nu putea exista o altă cauză! Nu leșina când vedea asistente drăguțe, dimpotrivă. Ele reprezentau un antidot pentru letargie.

La spital se simțea ca acasă. Ba chiar mai bine! Grație acestor fetișcane. Care nu aveau interesul ascuns să se căsătorească cu tine atunci când te ștergeau la fund. Căci erau deja măritate cu meseria. Măritate și în același timp disponibile. Ca să nu mai spunem că întreg acest melanj paradoxal era cu totul și cu totul moral. Supermoral. Doar la bordel mai văzuse atâtea femei la un loc; iar astea chiar aveau analizele la zi!

Mă rog, oricât ar fi bravat, sub alura lui de *macho man*, exista și un călcâi al lui Ahile. De când se știe – practic, de o viață – posedă o anumită vulnerabilitate. Pe care nu și-o poate trata la bordel, din păcate. Inclusiv persoanele care nu aparțineau cercului lui intim sesizau din prima clipă cam despre ce slăbiciune e vorba. Căci oricine l-ar fi ascultat, chiar și pentru o singură ocazie, ar fi fost frapat de această trăsătură dominantă. Practic, el se dădea de gol imediat. Chiar și față de necunoscuți începea să se lamenteze cu patos, mai să-și dea cu pumnii în cap, despre faptul că... s-a născut într-un secol greșit. De obicei auzi pe unul sau pe altul că a luat autobuzul greșit. Dar Tom părea că a inventat un nou mijloc de transport în comun. Stătea ca prostul în stație, autobuzele veneau și plecau, iar el încă îl aștepta pe ăla „bun”.

Nu-și blestema soarta, cum face omul de rând, ci considera că nicio soartă nu i se potrivește. Se simțea persecutat în acest secol – indiferent unde ai fi plasat secolul în cadrul mileniului sau al întregii istorii. Deci refuza totul. Era Gică Contra contra Universului. Denunțul său, deși incrimina o perioadă bine delimitată de timp, respectiv era contemporană, ar fi trebuit să fie extins la intervalul ce începea cu Big Bang și se întindea până la „Big Bong”, când e musai să fumezi iarbă ca să mai poți să trăiești, viața devenind sinonimă cu anestezia.

Hm, istoria are în sine ceva greșit, dacă chiar și un singur secol din cadrul ei poate fi considerat insuportabil și simți nevoia să-l refuzi (deși a evita timpul nu reprezintă o opțiune propriu-zisă, fiind imposibil să te naști la o altă dată; calendarul e, fie că vrei, fie că nu vrei, o cămașă de forță). Mă rog, nu fusese ars pe rug. Viața îi făcuse până acum toate favorurile. Dar tot se simțea neîmplinit. Și nu putea să compenseze asta cu marijuana, sau cu alcool, sau cu analgezice. Aceste substanțe aveau prostul obicei să interacționeze cu medicamentele de test și de aceea erau strict interzise. Meseria cere sacrificii. Iar el trebuia să sacrifice tot ce e mai bun pe lumea asta! Trebuie să alegi: ori hipiot, ori cobai. Paradoxal, simțea că e amândouă! Căci se autoacuză deseori de nerealizare personală, iar asta te face să fii hipiot. Nu era, dar era. I se părea că e un tânăr fără căpătâi, mereu în derivă, când la Bayer, când la Pfizer, fără o țintă precisă, fără o culoare stabilă la orizont. Iar degradingolada se infiltra și în viața sa privată. Dacă ar fi fost cazul să-și contabilizeze frustrările la capitolul „dacă a ajuns persoana care voia să devină sau și-a pierdut orice speranță în acest sens”, ei bine, scara socială era un fel de lift deja arhiplin, unde nu mai încăpea, adică nu mai era loc și pentru el. Oricum, nu folosește liftul nici în clinică și nici în general. Plin sau gol, nu-l interesa. Plus că nu dorea să urce până la ultimul etaj și să devină, eventual, rege. Indiferent ce ambiții ar fi avut, meseria lui era atât de umilă încât îl sabota din start. Era deja căzut în puțul liftului. Mai deslușit spus, nu se supăra că nu e rege. Dar nu era în măsură să bifeze nici măcar avantajele de a nu fi rege, respectiv cucerirea unor imperii mai mici, cum ar fi... familia, sau viața sentimentală; care ar fi trebuit să meargă ca unse, chiar și la indivizi mai lipsiți de resurse ca Tom.

Mai întâi, nu dăduse importanță seriei crescânde de eșecuri. Se gândea că sunt aleatorii – că n-a avut parte de oamenii potriviți, lucru care se mai întâmplă, nu e ceva ieșit din comun. Pe lângă faptul că te naști în secolul nepotrivit, poți să te naști și în cartierul nepotrivit sau în familia nepotrivită etc. Iar în momentul când măcar una dintre probleme se va debloca, își va reveni și cu celelalte. E ca la ruletă: iese o dată roșu, apoi tot roșu, de douăzeci de ori roșu, într-o serie ce aparent nu se mai oprește, dar știi că, la un moment dat, seria se va opri și va ieși și negru. Nu ești profet; cu toate acestea, ești absolut convins că seria va ajunge la un final și va exista schimbarea către culoarea opusă. Dar, oricât ar fi viața comparată cu o ruletă, totuși nu e. În viață, ruleta e măsluită. Seria ghinioanelor uneori nu se mai termină niciodată. Bineînțeles, asta depinde foarte mult și de ceea ce tu consideri a fi ghinion. De cât de exigent ești. Da, în teorie, are dreptate: când va întâlni măcar un singur om potrivit, atunci totul o să reentre pe făgaș. Seria se va rupe. Era absolut convins. Dar: îl va întâlni?! Dacă totuși roșul n-o să cedeze niciodată locul negrului?! Dacă bila ruletei s-a aliat pe vecie cu o singură culoare și numai acolo va ateriza?!

Nu se considera cel mai ghinionist om din lume. Doar că nepotrivirile caracteriale prea se adunau la răboj, indiferent cât și-ar fi schimbat anturajul, deci indiferent cât ar fi învărtit ruleta. Când s-a certat cu familia, s-a gândit că e un fenomen inerent, respectiv conflictul între generații. De când e lumea și Pământul acest conflict există, e incontestabil. Apoi, după ce s-a mutat departe de casa părintească, împărțind chiria cu alți trei londonezi, boemi în aceeași măsură ca și el, a observat că a eșuat în aceeași fundătură existențială. După ce a făcut

sacrificiul enorm (fiindcă s-a despărțit cu greu de vârsta de aur a copilăriei) de a se așeza la casa lui și, implicit, de a se ține la cât mai mare distanță de părinții săi (cu influența lor pe jumătate benefică, pe jumătate nefastă), ei bine, după ce s-a rupt de cuib, a constatat că nu mai are unde să se mute, căci: nu poți locui într-un spațiu ideal, fără vecini și/sau fără colcatari. Oriunde te-ai muta, tot peste oameni vei da. Devenise nomad degeaba! La el, întoarcerea Fiului Risipitor însemna să stea pe loc.

Acum, de când e independent, se confruntă cu o tracasare chiar și mai insuportabilă, comparativ cu vremea când trăia în sânul familiei. În loc de două persoane care-l călcau pe nervi (mama și tata), s-a ales cu trei: Henry, Ed și John. Pe cei trei colcatari el îi alesese, pe sprânceană. Dar, până la urmă, toți englezii sunt la fel de exasperanți. Deci n-ai de unde alege, oricât de optimist ai fi și oricâte tentative ai avea la activ. Iar trioul cu care se potcovise făcea parte din generația sa, nu mai exista nicio prăpastie proverbială (între bătrâni și tineri); totuși, culmea, exista una – și era mai mare decât Groapa Marianelor! Deci diferența de vârstă e, până la urmă, doar un pretext, conflictul există oricum. O constatase pe propria piele. Deși se înconjurase de mentalități fresh, acestea erau la fel de expirate; ca și când ar fi vorba de suflete bătrâne ce parazitează niște trupuri tinere. Deci nu secolul era greșit și nici generația. Ci, probabil, totul!

Își dorea nu doar acel loc ideal, care să-i confere o pace sufletească absolută (despre care și-a dat seama că e imposibil de găsit), ci și o relație sentimentală care să-i ofere același lucru, indiferent de loc. Bine, această a doua pretenție era mai mult o fata morgana decât o fată reală. Cu cât aspira el mai